

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

7. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozbeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwijt Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen. Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kaboeters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jong Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De Ijslandvaarders; 214. Jongens horten; 216. Een dapper vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkentollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

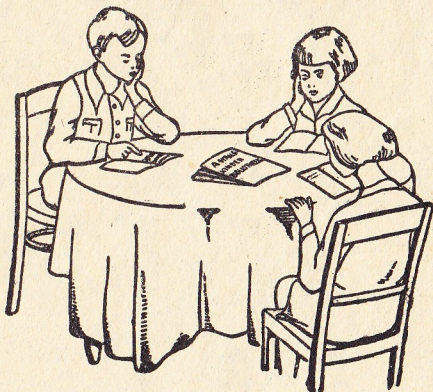
Tweede druk.

Nr. 275.

A. HANS.

De stappen in de Sneeuw

Tweede druk.

A. HANS
Nr. 275.

De Stappen in de Sneeuw

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE STAPPEN IN DE SNEEUW.

I.

Tom Donald zat wanhopig in zijn huisje. Als door smart ter neer gedrukt, weende hij. Zijn vrouw keek medelijdend naar hem. Hun kindje was ook bedroefd, vader zoo te zien schreien, maar begreep het leed nog niet.

Tom Donald bewoonde een kleine hoeve in de Schotsche Hooglanden. En zoo even was de rentmeester van zijn heer geweest en had hem gezegd, dat hij in 't voorjaar moest verhuizen.

Tom Donald had altijd trouw zijn pacht betaald. Hij stond bekend als een vlijtige boer. En toch werd hij van zijn boerderij verjaagd. Hij wist wel, waarom.

Rentmeester Burnson, wilde de hoeve geven aan een neef van hem, die eerst naar Amerika was vertrokken,

maar daar slechte zaken had gedaan en nu hier wilde boeren.

En voor dien avonturier moest een braaf gezin nu verhuizen. En waarheen ? Er was geen enkele hoeve open. En hoe zou Donald zijn brood verdienen ?

Maar hij weende ook om dit groote onrecht. De vrije Schot voelde zich behandeld als een slaaf.

— Ge moet naar den eigenaar zelf schrijven, zei Isabel, zijn vrouw.

— Hij is een lord... en bemoeit zich niet met zijn pachters, antwoordde Tom. Hij laat alles aan den rentmeester over. Niemand kent hier zijn adres.

— Hij woont toch te Edinburg...

— Och, het helpt niets. De rentmeester is baas... De oude heer is gestorven en zijn zoon geeft niets om de Hooglanden, zegt men.

Een meisje van ongeveer twintig jaar trad binnen.

— Goeden dag, groette ze.

— Dag Majorie, antwoordde Isabel.

— Is het waar, wat ik zoo even gehoord heb ? Ja, het moet waar zijn... Tom weent er om.

— Ja, Majorie, sprak hij op heftigen toon. Over een kwartier is mijnheer Burnson, die rentmeester is hier geweest. En ik moet verhuizen en plaats maken voor Colmar... Twee jaar geleden stond Colmar te bluffen, dat hij het beu was in de Hooglanden te slaven en te wroeten en hij naar Amerika trok, waar hij in een paar jaar fortuin zou maken... Wie hier niet werkt, doet het ginder ook niet. Verleden week be-

weerde hij dat hij wel een hoeve zou krijgen. En omdat hij een neef is van den rentmeester, moet ik de straat op en krijgt die luiaard mijn boerderij.

— 't Is een schande, zei Majorie. En welk een reden gaf de rentmeester op ?

— Geen reden. « Donald » sprak hij, « in Maart moet deze hoeve vrij zijn ». Ik vroeg waarom ik weg moest... En hij snauwde me toe, dat hij geen rekening van zijn daden moest geven. Nijdig en verwaand vertrok hij.

— Wat een onrecht, hernam Majorie.

Ze was de dochter van den onderwijzer en woonde alleen met haar vader in een huisje bij de school.

Ze had geen moeder meer. Majorie werd bemind om haar goed karakter. Ze verpleegde zieken, en, ofschoon haar vader weinig verdiende, en Majorie zeer zuinig het huishouden moest doen, wist ze toch dikwijls nog iets naar arme menschen te brengen.

Ze was ontsteld door het nieuws, dat ze nu gehoord had.

— Ik heb al gezegd dat we naar den eigenaar zelf moeten schrijven, zei vrouw Donald.

— Naar den jongen lord Parsly... De oude heer is verleden Zomer gestorven... De zoon heet Edwin... Vader heeft hem nog les gegeven toen hij met zijn ouders 's Zomers op 't kasteel was. Dat is tien jaar geleden en meer... Kort daarna is mevrouw gestorven en sedert is de lord niet meer hier geweest. Hij verbleef

altijd te Edinburg. De rentmeester heeft vader eens gezegd dat de jonge lord veel reist in verre landen.

— Och, wat zou schrijven helpen ! sprak Tom Donald. Mijnheer Burnson, den rentmeester is de baas. Wat geeft een heer, die in tien jaar hier niet meer geweest is, nog om boeren als wij... Zijn geld opstrijken, is hem genoeg... En dat hij het krijgt daarvoor zorgt de rentmeester wel.

— Kom, Tom, niet zoo bitter, hernam Majorie. Best mogelijk, dat lord Parsly denkt, dat alles rechtvaardig gaat. De vroegere rentmeester was een goede man.

— O, ja maar met mijnheer Burnson is het heelmaal veranderd.

— De lord zal daarvan niets weten... Weet ge wat, ik zal hem een brief schrijven !

— O, als ge dat wildet doen, Majorie ! sprak Isabel.

— Met genoeg. Zoo gauw ik thuis kom.

— God geve, dat het helpt !

De oude lord was een rechtvaardig man en zijn zoon kan het dus ook zijn. Dat hij in zoo'n langen tijd hier niet geweest is, komt door dat de oude lord, zooveel verdriet had over den dood van mevrouw. 't Kasteel sprak te veel van haar. En dan, een jonge lord reist veel. Die is zeker jaren weg geweest, naar Indië, Egypte, Amerika en wie weet waar ! Maar ik zal hem alles schrijven. Moed houden, Tom.

— Het is braaf van u, Majorie, maar ik vrees, dat de eigenaar zijn rentmeester baas laat.

— Hoop op God, die u uit alle moeilijkheden kan helpen.

Zoo bemoedigde het vriendelijk meisje toch de bedroefde menschen. En na nog wat met de kleine Elise gespeeld te hebben, verliet ze de hoeve.

Vlug stapte ze langs het meer of het « loch » zooals men in Schotland zegt. Aan de overzijde, rezen statig de bergen, de « bens » aldaar genaamd... Om de kruinen hing de mist.. 't Was hier een eenzame streek. De boeren werkten hard op hun stukje land en hielden koeien en vooral veel schapen.

Van een andere hoeve kwam een heer.

— Burnson, de rentmeester, mompelde Majorie.

— Ze was boos op hem. Ze had hem nooit kunnen achten. Hij was vroeger een eenvoudig koopman geweest. Sedert hij tot rentmeester aangesteld werd toonde hij zich zeer hoogmoedig.

— Zoo meisje, zijt ge bij Tom Donald geweest ? vroeg hij.

— Ja... dat hebt ge juist geraden, antwoordde Majorie vrijmoedig.

— O, en de boer heeft zeker geweldig op me gescholden !

— Neen... hij zat te schreien.

— Omdat hij moet verhuizen ! Ja, dan had hij maar eer moeten luisteren. Ik heb hem genoeg gewaarschuwd dat lord Parsly geen luie pachters dult die hun land laten vervuilen.

— Wat... Donald, een luie boer ! riep Majorie uit. De vlijtigste man van heel de streek ! Mijnheer Burnson, ge verjaagt hem om een heel andere reden. Uw neef moet een hoeve hebben. Eric Colmar, die altijd een luiaard geweest is. En daarom moet een eerlijk en braaf gezin weg.

— O, gij praat de leugens van dien vent na. Meisje, wees voorzichtig... Uw vader heeft ook land in pacht...

— O, en ge wilt het ons ook ontnemen, omdat ik uw onrecht niet goed praat. Nu toont ge het nog duidelijker hoe laf ge zijt.

— Wilt ge zwijgen brutaal stuk ! Ge vergeet tot wien ge spreekt....

— Ge doet of ge de lord zelf zijt... We weten het nog wel, hoe plat ge u kondt aanstellen bij de boeren, om een koe of schapen van hen te kunnen koopen. Dat uw ouders arme menschen waren, is geen oneer, maar dat ge nu doet of ge een groote mijnheer zijt, voor wien wij moeten buigen is klein van u.

— Gij zijt een kwade babbeltong... En ik zal u vinden !

— Of misschien ik u !

— Wat bedoelt ge ? Wat kunt gij tegen mij, onnoozel schaap !

— Mijnheer Burnson, ik ga naar huis en ik heb liever, dat ge me niet aanspreekt !

— Trotsch schepsel ! Uw vader is een arme meester, die na schooltijd nog op zijn stukje land moet wroeten !

— Dat is eerlijk ! En nooit heeft een brave, eerlijke man door zijn schuld moeten schreien.

— Had Donald geluisterd, hij zou niet moeten weenen...

— Ge liegt, mijnheer Burnson. Voor uw neef verjaagt ge Tom Donald.

— Liegen, liegen ! Ha, ge wilt uw land verliezen, en dan kunt gij aardappelen gaan schooien in plaats van ze zelf te kweken...

— 'k Zou u toch nooit om een aalmoes vragen... En nu is 't genoeg...

Majorie ging voort.

— De rentmeester is een slechte man, zei ze bij zich zelf. Ik heb al dikwijls over hem hooren klagen maar ik wist niet dat hij zoo oneerlijk was.

In het dal stond de kleine kerk en daar bij de woning van den geestelijke. Aan den overkant woonde meester Palmer, Majorie's vader. Zijn huis en het schooltje waren onder hetzelfde dak. Men zag nog een winkel, een smidse en het huis van den timmerman, die tegelijk metselaar was, en die gebouwen vormden de gansche dorpskom. De hoeven waren in 't ronde verspreid. De rentmeester woonde in 't naburig stadje, waar men in geval van ziekte den dokter moest halen. Bij dat stadje was ook een klein spoorwegstation, vanwaar de trein naar de oude stad Stirling reed, de marktplaats.

Op een heuvel rees het kasteel van lord Parsly

maar dat sedert jaren slechts bewoond werd door den ouden portier en zijn vrouw.

Majorie kwam thuis. In 't achterkamertje zat haar vader te lezen. Door het raam zag men de witte mistwolken om den statigen berg « Ben Lomond ».

Meester Palmer keek op.

— Zoo Majorie zijt ge daar? vroeg hij.

De meester was een eind in de vijftig, maar zag er ouder uit. Hij had steeds veel gewerkt, in de school, en op zijn land. Van de school alleen kon hij niet rond komen. Hij had een goedig gelaat.

Majorie vertelde, nu alles van Tom Donald en van haar ontmoeting met den rentmeester.

Er kwam een flikkering in de oogen van den Schot, die zoo dikwijls aan de kinderen verteld had van den strijd der vaderen voor recht en vrijheid.

— Dat is gemeen, zei hij. De rentmeester doet of de pachters slaven zijn... Ja, ik weet het dat hij onrechtvaardig is.

Majorie deelde haar vader dan mee, dat ze aan lord Parsly wilde schrijven.

— En Burnson dreigt ons stukje land af te nemen, hernam de meester. Maar hij doet wat hij wil ! Ik zal schrijven... Ik had het al lang moeten doen, maar ik beken, dat ik niet durfde voor den rentmeester. Hij kan mij het land afnemen en me last aandoen in de school. En daarom zweeg ik, als ik onrecht zag en hoorde. Dat betaamt niet aan een vrijen Schot ! Ja, nu zal ik

schrijven. Vraag aan den portier op het kasteel het adres... 't Is beter dat we dit juist kennen. Edinburg is zoo groot.

— Wil ik dan maar dadelijk gaan, vader ?

— Ja, kind ! Dit onrecht is te vreeselijk... Een brave man, die al lang op een hoeve woont en er zijn vader opvolgde, weggagen voor een nietwaard als Eric Colmar ! Ik heb dezen snoever op school gehad. Praatjes maken, dat kon hij goed, maar luier knaap was er niet. En onoprecht en valsch.

Majorie begaf zich weer op weg. En nu had ze weer een ontmoeting. Eric Colmar kwam naar het dorp.

— Dag Majorie zei hij. Weet ge het groote nieuws al ? Ik word boer. Ik heb het altijd wel gezegd, dat ik een hoeve zou krijgen... En ik zal daar de zaken eens anders drijven dan die domme, lompe Tom Donald. Een modelboerderij wodt het en een schapenfokkerij waarvan de ouderwetsche krabbelaars hier ja-loersch zullen zijn. In Amerika heb ik goed mijn oogen open gehad, al kon ik het er niet gewoon worden, en was ik liever in Schotland ! Maar Majorie, weet ge wat, gij moest mijn vrouw worden.

— Nooit van mijn leven ! riep het meisje uit.

— Ge wilt niet !

— Neen, Colmar, ik wil zeker niet !

— En waarom niet ?

— O, voor veel redenen, onder meer omdat ge een dwaze bluffer zijt ! En ook nog, omdat ge u verheugt

over onrecht. Gij moest u schamen, dat een ijverig, eerlijk man als Tom Donald voor u moet verhuizen !

— Gij doet leelijk Majorie. Ge moest blij zijn, dat ik een arm meisje als gij tot een rijke boerin wil maken !

— Ge hebt nog nooit uw eigen boterham kunnen verdienen ! Houd me nu niet meer op, ik heb ernstiger dingen te doen, dan naar uw gekken praat te luisteren !

— Ge hebt een franken mond...

— O, ik durf de waarheid zeggen, gegroet hoor !

— Blijf dan maar in uw armoede ! Ge zult nog wel eens jaloersch zijn van vrouw Colmar !

— Wat een verwaande kerel, dacht Majorie. Hij heeft nooit iets goeds uitgevoerd, maar toch zal hij een modelboerderij maken. Ja, met zijn mond !

Majorie kwam aan 't oud verlaten kasteel, dat daar toch zoo indrukwekkend als aan den heuvel hing. De portier woonde in een zijvleugel. Hij was al een oude man.

— Goeden dag, John groette Majorie, toen hij op het geklop de deur opende.

— Dag, dag, het is bijna avond... En de wind wordt koud. Kom toch binnen, want ik zal hier kou vatten, bromde de portier

Majorie trad in de keuken, waar al een houtvuur brandde in den wijden haard. De vrouw van den portier zat een rok te verstellen. Ze keek Majorie nieuwsgierig aan.

— Ik kom voor vader het adres vragen van lord

Parsly, zei het meisje We weten wel, dat hij in Edinburg woont, maar niet in welke straat.

— In de Prinsenstraat natuurlijk, gromde John. Daar wonen al de deftige lui...

— Moet ge hem schrijven ? hernam hij.

— Vader heeft een boodschap.

— Best mogelijk dat onze lord aan 't ander eind van de wereld zit.

— Maar zijn brieven zullen wel nagestuurd worden

— Ge moet alles afhandelen met den rentmeester.

— Neen, dat wil ik niet ! riep Majorie heftig uit. Mijnheer Burnson is een onoprecht mensch.

Zwijg, zwijg ! snauwde de portier.

— Ewel, Majorie heeft gelijk, ik zeg het ook, sprak de vrouw.

— Uw mond houden ! beval de portier. Ik wil hier rustig blijven wonen...

— Hij doet nu Tom Donald verhuizen voor zijn neef vervolgde hij. 't Is meer dan erg... De Donalds hebben altijd op die hoeve gewoond en met eere. En voor dien wilden snuiter die eerst fortuin zou maken in Amerika, maar weer van armoede terug kwam, moet een degelijk gezin de straat op. 't Is een schande.

— Vrouw, ik zeg, dat ge uw wafel houdt, bromde John. Wij staan voor het kasteel. En wat daar gebeurt gaat ons niet aan.

— Och, ge zijt doodsbang van Burnson, omdat hij altijd een groot woord heeft. Hij vergeet, dat hij zelf

vroeger blij was een shilling op een schaap te kunnen verdienen.

— Majorie, ge wilt daarover toch niet aan mijnheer Parsly schrijven ? vroeg de portier. Ik geef u het adres niet, hoor !

— O, ik weet het al...

— Maar niet van mij ! Ik wil in geen last komen. Ik ben een oude man...

— John, is dat nu een houding van een vrijen Hooglander ? vermaande Majorie. Ik ben bij Tom Donald geweest; hij zat te schreien als een kind.

— Ik kan het niet begrijpen, zei de vrouw, die haar man niet gehoorzaamde. Waar moet hij nu heen ? Er is niets open.

— De rentmeester maakt misbruik van zijn macht, beweerde Majorie.

— Ja... En hij voelt zich sterk, omdat de lord nooit komt. Hij is aangesteld geworden op aanbeveling van den dokter uit de stad, maar die kent Burnson niet. Zoo hooghartig als de rentmeester hier is, zoo vleiachtig toont hij zich jegens den dokter.

— De rentmeester moet zijn eigen zaakje kennen: ik doe de mijne, hernam de portier koppig.

— Maar vader zal toch dit onrecht aan lord Parsly laten weten hernam Majorie. Ik kan niet gelooven, dat een Schotsch edelman een valschaard zal laten begaan.

— Maar ik geef u het adres niet, zei John.

Hij had echter de straat reeds opgenoemd.

Majorie ging heen. Haar vader zei dat «Lord Parsly Prinsenstraat, Edinburg » voldoende zou zijn en schreef denzelfden avond den brief.

II.

't Was Zondag en de Hooglanders kwamen naar de kerk. Er werd van te voren wat gepraat op het plein. En nu liep het gesprek over Tom Donald. De arme boer kwam ook aangewandeld. De anderen zeiden hem vriendelijk goeden dag.

— Als ge in Maart niets gevonden hebt, komt ge bij ons, zei boer Kenny.

— En bij ons ! noodigden de anderen.

Ieder voelde het onrecht en had met Tom te doen. Majorie kwam met haar vader uit het schoolhuis. Donald ging naar haar toe.

— Heb ge tijd gevonden om te schrijven ? vroeg hij.

— Ja, de brief is weg, antwoordde meester Palmer. Heb moed. Tom. Onrecht houdt geen stand.

Om den hoek van de smidse verscheen Colmar. Hij was al vroeg uit het stadje gekomen, waar hij bij den

rentmeester verbleef. Maar hij wilde pochen over zijn overwinning. Trotsch keek hij naar de boeren. Hij had zich gekleed als een heer.

De menschen deden of ze hem niet zagen. Alleen Tom Donald kon zich niet beheerschen.

— Leeglooper, ge moet me nog komen uitdagen en treiteren ! schreeuwde hij.

— Gedraagt u fatsoenlijk, lomperik ! riep Colmar nijdig.

— Tom verneder u niet tegenover hem, sprak meester Palmer. Colmar snoeft over onrecht. Wacht gij af of onrecht zegeviert.... Hoor de klok luidt... we moeten binnen gaan in het huis van God, die de zwakken beschermt

De boeren knikten instemmend. De vrouwen en kinderen waren al in de kerk.

— Ezels om mij te hoonen, mompelde Colmar. Ik word hier toch de voornaamste en ge zult mij naar de oogen moeten zien. Neef zal me wel hulprentmeester maken.

Hij ging niet naar de kerk, maar moest voor zijn oom een boodschap naar den portier doen.

In den namiddag hield het rijtuig van den rentmeester vóór het schoolhuis stil. Burnson trad binnen. Meester Palmer en Majorie dronken thee in de achterkamer. De zon speelde op de flanken van Ben Lombard, en er lagen als purperen linten om den kruin van den berg.

— Ga zitten, mijnheer Burnson, noodigde de meester.

— O, neen, ik kom niet als vriend, snauwde de rentmeester en ik kan wel staande zeggen wat me op de lever ligt. Ge heb een brief aan lord Parsly gezonden over 't geval Donald ?

— Ja, en ik heb vooral scherp gewezen op 't geval Colmar, zei de meester rustig.

— Zoo valsch achter mijn rug werken !

— Als ge me valsch noemt, wat nooit iemand gedaan heeft, verlaat dan mijn huis !

— Ge hebt er zeker niet aan gedacht, dat het land, waarop ge boert, ook bij het kasteel behoort en onder mijn beschikking is ?

— O, neen, dat weet ik heel goed. Maar om een stuk land zal ik mijn geweten niet bezwaren.

— Ge zult wel anders praten, als ge honger lijdt ! Ge behoeft dat land niet meer te beplanten. Mijn neef Colmar zal het bebouwen ! Dat is anders, hé !

— Ge hadt er mee gedreigd en 't staat ook in den brief.

— Onnoozelaar, denkt ge, dat een jonge lord, die de heele wereld bereist, aan wroeters als hier in de Hooglanden denkt. Ge hebt uw papier, uw inkt en uw postzegel verloren, want uw brief komt van Edinburg naar mij den rentmeester.

Burnson lachte hoonend.

— Ga heen, rentmeester ! beval Palmer.

— Ge weet het dus... ge zijt uw land kwijt. En als

uw dochter mij belasterd, zooals ze bij den portier van 't kasteel gedaan heeft, zal ik ze voor den rechter brengen.

— O, ge zult me niet bang maken, mijnheer Burnson. Ik blijf beweren, dat gij oneerlijk hebt gehandeld, sprak Majorie.

— Rentmeester, vertrek nu ! drong de meester aan. Ge hebt uw hatelijke boodschap gedaan. Ik zal niet weenen als Tom Donald. Maar voor dezen is het heel erg, wat gij gedaan hebt.

— Krabbel dan maar in uw armoede voort ! spotte Burnson.

Hij verliet het schoolhuis.

— Ons land kwijt... hij durft het toch zei Majorie.

— Kind, God heeft ons altijd ons dagelijksch brood **gegeven** en 't zal ons verder aan niets onttrekken, sprak meester Palmer. Kom, we gaan eens wandelen tot aan het meer.

III.

Kerstmis en Nieuwjaar waren voorbij. En nu winterde het hard. Het had veel gesneeuwd, en nog was de lucht dreigend grauw.

Majorie zag het wel, toen ze naar het stadje ging om medicijn voor vader, die niet wel was.

Er woei een gure wind. Majorie moest in het doktershuis lang wachten, want de geneesheer was uit.

Toen Majorie terug keerde was het aan 't stormen. Het weer kan in Schotland zoo snel veranderen. Nu en dan stoot er sneeuw. Er lag reeds een dikke vracht.

't Meisje stapte zoo snel door, als ze kon. Ze was gehard tegen 't geweldig weer.

Ze verlangde terug bij vader te zijn.

Majorie dacht ook aan Tom Donald. Er was nog geen antwoord gekomen op den brief. Misschien was lord Parsly in het buitenland. Gisteren nog had de rentmeester haar treiterend gevraagd hoeveel keer de lord haar al geschreven had.

Plots bleef Majorie staan. Ze was aan een tweesprong... Op een zijpad zag ze stappen in de sneeuw. Er was iemand langs daar van de groote baan gegaan.

En dat pad diende alleen, om een akker te bereiken, en leidde verder naar een afgrond.

Een vreemdeling zou daar verongelukken. Een bewoner van de streek zou nu dit pad niet nemen.

Majorie beefde van onsteltenis. Ze voelde het haar plicht te gaan kijken op het pad. Ze kon misschien hulp bieden. Zoo vlug ze kon, trad ze vooruit op den wegél langs de rotsen. Ze zag de sporen nog... Waar de akkers ophielden, aan een helling, liep 't pad toch over de rotsen nu met sneeuw bedekt.

En hier moest het meisje nog voorzichtiger zijn, want de storm gierde er vervaarlijk.

Majorie bleef staan. Verder mocht ze niet ; het pad eindigde hier ergens in rotsen die een holte en dan een afgrond begrensden.

Hoorde ze daar geen gekerm ?

Majorie schoof langs den rotswand nog wat verder. En ze luisterde ingespannen.

Ja, ze hoorde een klagende stem van beneden.

— Wie is daar ? riep ze.

— O, help me ! klonk het. Ik ben gevallen...

— Ik zal volk halen ; alleen kan ik niets doen. Houd moed, ik ben dadelijk terug ! Verstaat ge mij ?

— Ja... O, haast u !

Majorie keerde gejaagd terug. Ze moest een mensch het leven redden. Als de ongelukkige daar bleef liggen, zou hij van koude en uitputting sterven. Hij moest in de holte gevallen en gewond zijn. De storm kon hem

in den afgrond werpen. En dan was hij onherroepelijk verloren.

Boer Maclon woonde 't dichts bij. Majorie ging naar zijn hoeve. Ze bonsde op de deur.

— Hei hei, wat gebeurt er ? vroeg Maclon, de deur openend.

Haastig vertelde Majorie haar ontdekking.

— Ja, dan moeten we helpen, zei de boer. James, Bob vlug, schreeuwde hij naar zijn zonen. Er is een mensch in de Vossenholte gevallen... Een lantaarn, touwen... pak ook een mand mee !

— Vrouw Maclon, mag ik wat linnen meenemen ? misschien is de ongelukkige wel gewond, zei Majorie.

— We moeten nog helpers hebben, henam de boer. Bob loop gauw om buurman Ramsen en zijn zoon !

' Wat spoedde men zich. Er moest een mensch gered worden. Dat gebeurde meer 's Winters in de Hooglanden.

De buurman en zijn zoon daagden op. En spoedig was het groepje op weg. Aan den tweesprong toonde Majorie de stappen in de sneeuw. Achter elkaar gingen ze over het pad. Aan 't einde riep Majorie :

— Hier ben ik met hulp. Hoort gij mij ?

— Ja, klonk het.

— Gij wordt gered.

Boer Maclon nam de leiding. Aan de groote mand werden twee lang touwen gebonden. James, zijn oudste zoon ging er in staan en hield zich aan de koorden vast. De vier andere mannen, tegen en achter elkaar

geschoord, lieten nu de mand neer. En de storm hilde.

— O, God, laat alles goed lukken ! bad Majorie, die in spanning de werkzaamheden volgde.

— Ho ! schreeuwde James.

Hij was met de mand in de holte.

— Hier ligt een man... ik zal hem in de mand zetten ! riep James.

En even later gaf hij het bevel, de mand op te halen. De geredde hield zich krampachtig aan de touwen vast. Die kracht had hij toch nog. Zoo kwam hij aan den rand van de rots... Majorie, die de lantaarn vasthield, lichtte bij. De verdwaalde was een jonge man. Hij werd op het pad geholpen. Het meisje zag bloed aan zijn voorhoofd. De geredde deed zijn best om op de been te blijven ; hij leunde tegen den rotswand.

— Laat mij uw wonde verbinden, zei Majorie.

Ze wiesch het bloed af met versch gevallen sneeuw die ze in een doek door persing deed smelten. En handig legde ze een verband. Intusschen haalden de mannen James boven.

— Zie zoo, 't voornaamste is gedaan, zei Maclon. Nu met den sinjeur naar mijn huis.

De geredde wilde voort strompelen.

— Zoo gaat het niet sprak Maclon. Zet den kerel op mijn rug....

Hij was een Schot als een reus. En hij droeg den gewonde mee. Majorie vergezelde 't groepje naar de hoeve. De geredde werd voorloopig in een zetel gezet.

En de dochter van den meester vernieuwde het verband. De wonde scheen niet ernstig. De jonge man bleek echter te versuft om te praten.

— Bob, haal den dokter... dat is 't beste, sprak de boer.

— Ja, dat vind ik ook stemde Majorie toe.

Ze had wel willen weten, wie de verdoolde was. Hij zag er een deftige heer uit. Maar hij kon nu niet ondervraagd worden. En Majorie moest noodzakelijk naar vader, die wel ongerust zou zijn over haar lang uitblijven.

De meester was blij toen zijn dochter binnen trad. En deze had veel te vertellen.

IV.

Den volgenden morgen was de storm uitgeraasd. De zon scheen zelfs, Maar die kon al gauw weer dui- kelen. Toch was het nu goed weer, om eens naar de hoeve van Maclon te gaan, en te hooren, hoe de gewon- de het maakte.

Toen ze de boerderij betrad kwam de boer haar tegemoet.

— Goed nieuws, hoor, zei hij. De patient is al een stuk beter. Maar weet ge, wien ge gered hebt ?

— Neen, natuurlijk niet...

— Lord Parsly onzen heer !

Majorie kreeg een schok. En dadelijk dacht ze aan Tom Donald. Die zou nu zeker recht krijgen.

— Ja, ja, hernam de boer. 't Is onze lord. Hij had 't zeker in zijn hoofd gekregen, na al die jaren, weer eens naar zijn kasteel te komen. Hij koos er een slech- ten dag voor. Hij was met den trein aangekomen en had niemand wat laten weten. Hij zou te voet naar 't kasteel gaan, en meende den weg nog wel te kennen. Maar aan dien tweesprong vergiste hij zich. Hij nam het pad... en kwam in de Vossenholte terecht. Geluk-

lig bleef hij daar liggen en rolde hij niet in den af- grond. En hij mag God danken, dat gij de stappen in de sneeuw hebt gezien.

— Is de dokter nog geweest ?

— Ja... 't is niet erg. De sneeuw heeft den val verzacht. En hij prees uw verband. Weet ge wat ik denk, Majorie ?

— Nu, wat dan ?

— De lord heeft uw brief gelezen en wilde onver- wacht een onderzoek komen instellen... Zoo zit het in elkaar. En Tom Donald zal recht krijgen.

— O, ik hoop het...

— Maar ga binnen...

— Neen, neen,

— De lord heeft al over u gesproken... Hij zit in mijn zetel...

— Neen, nu ga ik niet bij hem... Als hij aange- sterkt is, zal vader over zijn brief met hem praten...

Majorie was te bescheiden, om nu den lord te ont- moeten. Ze spoedde zich naar huis. Dat was groot nieuws voor vader ! En men begrijpt, dat de meester met belangstelling naar alles luisterde.

Daarna begaf Majorie zich naar de hoeve van Do- nald. Deze en zijn vrouw moesten ook het hoopvolle nieuws vernemen. Het meisje bracht er inderdaad vreugde. O, voorzeker zou de lord gekomen zijn, om alles te onderzoeken.

— En gij hebt hem het leven gered, hij zal aan uw verzoek voldoen, sprak Isabel.

Toen Majorie daar nog zat te praten, trad de rentmeester binnen. Hij wist nog niets van 't gebeurde.

— Donald, zei hij, zonder te groeten, ik kom eens hooren of ge al maatregelen neemt om op te hoepelen. Binnen een maand moet ge hier weg zijn. En al het drukke gedoe van die brutale juffer daar helpt u geen zier.

— Dat zullen we afwachten, sprak Majorie geheimzinnig.

— 't Antwoord op uw brief komt nog niet, hé ? Zelfs geen nieuwjaarswensch van den lord gehad ?

— Neen, maar er is iets veel beters... Ik heb lord Parsly gezien....

Burnson schrok.

— Ge liegt ! riep hij uit.

— Gij, de rentmeester, weet nog niet, dat de lord hier is.

— Ge lijkt wel gek !

— O, neen, ik heb mijn verstand goed bij me, mijnheer Burnson. Er is nog recht in Schotland.

— Maar spreekt ge nu ernstig ? hernam de rentmeester, meer en meer ongerust.

— Ik spreek altijd ernstig.

— Waar is de lord dan ? Ik ben al op 't kasteel geweest...

— O, hij is daar niet... Een rare rentmeester die niets weet over de aankomst van zijn meester.

— Ge zegt me dat allemaal om te lachen. De lord heeft me niets gemeld....

— Een bewijs, dat onze brief wel aandachtig zal gelezen zijn.

— Donald, weet gij waar de lord dan is ? vroeg Burnson.

— Ik moet immers de maatregelen nemen om hier op te krassen. Anders hadt ge me niets te zeggen daar straks... Laat me nu ook met rust.

— Majorie, spreek gij dan ! drong Burnson aan.

— Ik weet niet of ik het van den lord mag vertellen waar hij is. Als hij u niets heeft laten weten, wil hij u misschien verrassen.

— En gij hebt hem gezien ?

— Ja zeker...

— En wat zei hij ?

— O, dat gaat u niet aan !

— Ge wil me voor den gek houden ! Pas op...

— Ik denk dat gij meer moet oppassen dan ik ! En nu ga ik heen... Dag Tom, dag Isabel... Ja, ja, alles word nu goed en de man die in Amerika alles in 't groot gezien heeft, boert hier nog niet.

Lachend ging het meisje heen. Toen ze thuis kwam zei haar vader :

— James Maclon is hier geweest. Lord Parsly

vraagt of we van middag om twee uur eens op de hoeve willen komen. Hij mag nog niet buiten. Ik ook niet... dus zult gij alleen het bezoek moeten doen.

Majorie vertelde van haar ontmoeting met den rentmeester.

— Ge moet hem niet treiteren, vermaande haar vader. Laat ons dankbaar zijn als er recht gebeurt, maar zonder leedvermaak.

— O, ik meende 't zoo erg niet ; 't Was maar wat plagen.

Den rentmeester was terug naar het kasteel gereden, maar John, de portier, wist niets van den lord. Majorie had zeker grapjes gemaakt. Maar Burnson was toch niet gerust. En eindelijk vernam hij dat de lord bij boer Maclon was. Hij hoorde ook het verhaal van de Vossenholte. Majorie had den lord 't leven gered !

Met benepen hart begaf de rentmeester zich naar de boerderij. Maar aan de deur zei de boer hem, dat de lord maar om half drie kon ontvangen.

Ongerust vertrok de rentmeester weer. Hij reed naar Donald.

— Zeg eens, ik ben te haastig geweest zei hij tot Tom. Gij kunt op de hoeve blijven, hoor...

— Dan zal ik er den lord voor bedanken.

— Neen neen... hij weet er niets van... Ik heb dat besluit genomen...

— O, dan zal ik hooren wat de lord beslist.

— Toe, toe, zeg dat ik maar eens over verhuren

heb gepraat... en u een andere hoeve wilde aanbieden... Dan zal ik u meer land bezorgen.

— Wat denkt gij van mij... dat ik zoo valsch ben als gij ! riep Tom Donald uit. Ga heen mijnheer Burnson.

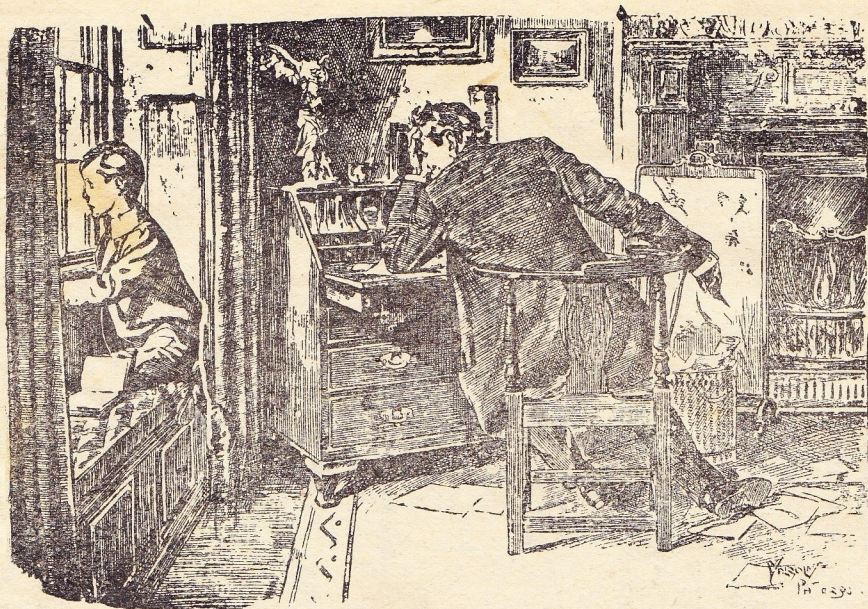
O, wat werd de rentmeester nu vernederd ! Als een wanhopige begaf hij zich naar den meester, om daar zoete broodjes te bakken, maar hij werd niet binnen gelaten.

Te twee uur kwam Majorie op de hoeve. De lord zat in een zetel bij den haard. Hij stond op.

— Dag jufvrouw Palmer, zei hij. Ik dank u zoo innig dat gij mij het leven gered hebt. Boer Maclon heeft me alles verteld... O, toen ik uw stem hoorde, kreeg ik weer moed !

Wat sprak hij eenvoudig en vriendelijk ! Majorie moest plaats nemen bij den haard.

— Ik vond den brief van uw vader toen ik uit Frankrijk kwam vertelde de lord. Ik schrok toen ik van dat onrecht las. En mijn geweten schoot wakker. O ik had hier al eer moeten komen... Maar er waren zulke droevige herinneringen aan het kasteel. Toen moeder gestorven was, en vader geheel verstrooid voor zijn lessenaar mijmerde, zat ik als knaapje uren voor 't raam. Ik miste moeder zoo. En ik voelde me eenzaam... En toen vertrokken we naar Edinburg. Later reisde ik veel... en ik dacht weinig aan de Hooglanden. Maar de brief deed me schrikken. Er gebeurt onrecht op mijn gebied. En ik heb er schuld aan door mijn na-

Ik miste moeder zoo.

latigheid. Ja, dat voelde ik zoo diep. 'k Besloot naar hier te reizen en den toestand te onderzoeken. En al dadelijk heb ik ondervonden dat gij een edel karakter hebt en ge dus ook voor een rechtvaardige zaak gepleit hebt.

— Och, mijnheer, ik heb mijn plicht gedaan, zei Majorie.

— Het was moedig van u, in den storm op dat smalle pad te gaan.

De lord vroeg meer bijzonderheden over Tom Donald.

En daar kwam de rentmeester ; 't was nu half drie. Buigend trad hij binnen, maar bleek als een zieke.

— Mijnheer Burnson ik heb zonderlinge dingen van u vernomen, sprak de lord, die hem nauwelijks gegroet had.

— Er is veel misverstand, lord, stamelde Burnson.

— Wildet gij, ja dan neen, Tom Donald doen verhuizen ?

De rentmeester durfde niet ontkennen.

— Ik zal natuurlijk nog meer onrechtvaardigs ontdekken, hernam de lord. Maar die twee feiten bewijzen me al dat ik u niet kan vertrouwen. En dus moet ik u ontslaan.

Burnson kon heen gaan. Wat later vertrok Majorie. En de lord zou haar vader bezoeken.

Tom Donald was ook op de hoeve geroepen. En de lord zei hem, dat hij natuurlijk op de hoeve zou blij-

ven, en om al de geleden onrust, schold de heer hem een jaar pacht kwijt.

Donald ging toen naar den meester en Majorie, om hun te bedanken voor hun hulp.

De lord bracht eenige dagen later een bezoek aan den meester. Hij sprak hartelijk met hen en hij had een voorstel. Burnson was ontslagen. De school viel den meester lastig. En de lord vroeg of hij rentmeester wilde worden. Er kon dan een jong onderwijzer komen.

Colmar vertrok naar Glasgow om daar werk te zoeken.

De lord trouwde, en niet met een groote dame van een kasteel, maar met Majorie. En ieder verheugde zich daarover, want Majorie werd algemeen bemind. Ze woonde toen op het kasteel maar bleef nederig.

Burnson dreef weer handel, doch in een andere streek. Hij had ondervonden dat onrecht geen stand houdt.

EINDE.